

Ο π. Ιωάννης Δομβοΐτης για την ορθή αξιοποίηση του χρόνου (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1VvYkKe>]

Ο Όσιος Γέροντας πονούσε για τον άσκοπο χρόνο. Περίμενε όμως να έρθει μια μέρα που δεν θα πονάει και αυτή θα έλθει τότε που ο ίδιος θα κάνει καλή χρήση του χρόνου του:

*Κάθε μέρα που φεύγει μ' αφήνει
στην καρδιά κι' ένα κέντρο σκληρό
κι' έτσι κέντρα σωρό αυτή κλείνει
μαζεμέν' από τόσον καιρό.*

*Κι' ακόμη περνούν οι χρόνοι,
δεν πληθαίνουν μονάχα αυτά,
των παληών δυναμώνουν οι πόνοι
και το άλγος βαρύ με κρατά.*

*Άρά γε δε θαρθή καμμιά μέρα,
που αυτή δε θ' αφήση κεντρί*

στην καρδιά τη θλιμμένη εσπέρα,
όταν φεύγη, κι' η νυξ προχωρή.

Μα αυτό τότε μόνον θα γίνη,
αν το χρόνο μου δεν δαπανώ,
παρά μόνον για ο, τι ευθύνει
την ψυχήν μου προς τον ουρανό.

Η αγάπη για εργασία δίνει μεγάλη χαρά στους ανθρώπους. Γι' αυτό και η χαρά του γεωργού είναι πολύ μεγάλη όταν μεταλαμβάνει τους καρπούς της συγκομιδής του. Είναι η ίδια η χαρά του μαθητή όταν παίρνει το αριστείο του διαβάσματός του, η χαρά του καλλιτέχνη όταν θαυμάζει το έργο του, η χαρά των γονιών όταν βλέπουν τα παιδιά τους να προκόπτουν στην αρετή, να ειρηνεύουν και να τους περιβάλλουν «ως νεόφυτα ελαιών» (Ψαλμ. 127, 3).

Θέλοντας να τονίσει τη φιλεργατικότητα ο πατήρ Ιωάννης, η μέλισσα της οικονομίας του χρόνου της ζωής, το μερμήγκι της συλλογής των αρετών, μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής μας και ελέγχοντας και μεμφόμενος τον εαυτό του ο πατήρ Ιωάννης γράφει στο ποίημά του «Τεχνίτες»:

«Κοπιάζουμε και ζούμε με τα έργα των χειρών μας»,

πόσοι άρά γε μπορούμε να το πούμε στη ζωή μας;

Δεν εργάσθηκα, το ξέρω, όσο πρέπει στη ζωή μου

κι' είθε να μη μετανοίωσω σ' την υστερινή πνοή μου.

Κάθε μας έργο καλό η κακό καταγράφεται με ανεξίτηλα γράμματα από τον Άγγελό μας στο βιβλίο της ζωής. Αλλοίμονό μας αν οι κακές σελίδες είναι περισσότερες από τις καλές και δεν προλάβουμε να τις σβήσουμε με την εξομολόγηση, την θεία Κοινωνία και τις ελεημοσύνες! Μια φορά μονάχα ζούμε, λέει εν λαϊκό τραγούδι, και αυτό πρέπει να το προσέξουμε. Δεν δικαιολογούνται σπατάλες χρόνου.

Τη βεβαιότητά του ότι μια φορά μονάχα ζούμε και ότι τα έργα μας γράφονται στις δέλτους του ουρανού περιγράφει πολύ παραστατικά στο ποίημά του ο Όσιος Ιωάννης «Άπαξ μόνον»:

Θα διέλθω άπαξ μόνον

φεύ! του βίου την οδόν

κι' ας προσέχω πάντα χρόνον

παν μου βήμα των ποδών.

Κι' από την ζωήν την άλλην

εις την γην δεν θάλθω πάλιν.

Κι' έχω ήδη προχωρήσει

—τρέχω όσον κι' ο καιρός-

και ποιός ξέρει αν θ' αργήση

τέρμα να φανή εμπρός.

Κι' από την ζωήν την άλλην

εις την γην δεν θάλθω πάλιν.

Παν τις ο, τι εδώ πράττει

θείον η ουτιδανόν

ανεξίτηλος χαράττει

σμίλη εις τον ουρανόν·

Σ' του Θεού τα υπερώα

των ψυχών είν' τα μητρώα.

Προτρέποντας όλους μας ο πατήρ Ιωάννης να κάνουμε το καλό όσο χρόνο μας δίνει ο καλός Θεός στο ποίημά του «Κάνε καλό» τελειώνει με την ακόλουθη ευχή προς τον Ύψιστο:

Αξίωσέ με, Κύριε, πάντα καλό να κάνω

κι' όσον καιρόν μου δίνεις Συ μάταια να μην χάνω,

κι' ας είν' οι μέρες μας «χρησταί», πλήρεις αγαθωσύνης

πριν η τομή της φοβεράς ημέρας έλθη εκείνης.

Στο ποίημά του «Μην κάθεσαι» μας θυμίζει το λόγο του Κυρίου μας: «Γρηγορείτε και προσεύχεσθε» (Ματθ' κστ' 41).

Όσο είν' μέρα κι' είναι φως

μη κάθесαι εργάζου

με προσευχές κι' έργα καλά
προς έξοδο ετοιμάζου.

Στου βίου πιά περπάτησες
πολύ το μονοπάτι

και δεν σ' απόμεινε απ' αυτό
παρά μικρό κομμάτι.

Σε λίγο νύχτα σκοτεινή
τα μάτια θα σφαλίση

και τάφος κρύος μεσ' στη γη
το σώμα σου θα κλείση.

Αλήθεια, πόσοι απ' αυτούς
που έχουν ήδη φύγει
θάθελαν γήϊνη ζωή
να τους χαρίζαν λίγη;

Η αδιάλειπτη προσευχή αποτελούσε καθημερινή εργασία του πατρός Ιωάννου. Εργασία που δεν έχει αντιμίσθιο γήινο και υλικές απολαυές, αλλά αντιμίσθιο ουράνιο, στην Βασιλεία των ουρανών. Αυτά γράφει στο ποίημά του Αδιαλείπτως προσεύχεσθε», στο οποίο μας προτρέπει να εργαζόμαστε στον αγρό της ψυχής μας

και να είμαστε βέβαιοι ότι η ουράνια ανταμοιβή θα έλθει από τον μισθαποδότη Χριστό.

Μη ραθυμής, μη στέκεσαι, μη χάνης τον καιρόν σου

«έως ημέρα έτι εστί» εργάζου σ' τον αγρό σου.

Και θάρθη κι' η συγκομιδή και η καρποφορία

ποτέ δεν μένει άκαρπος η θεία εργασία.

Φροντίζοντας ο πατήρ Ιωάννης να λησμονεί όσα έγιναν στο παρελθόν και να σπεύδει προς εκείνα που είναι εμπρός σύμφωνα με την προτροπή του ουρανοβάμονος αποστόλου Παύλου: « τα μεν οπίσω επιλανθάνόμενος τοις δε έμπροσθεν επεκτεινόμενος» (Φιλιπ. γ' 14) στο ομώνυμο με το σύνθημα αυτό ποίημά του γράφει:

Όχι λοιπόν δεν θάθελα στα πίσω να γυρίσω

κι' ούτε τον βίον ήθελα πάλιν να ξαναρχίσω.

«Του βίου το υπόλοιπον τελέσαι εν μετανοία»

εν καθαρότητι νοός, σεμνότητι κι' αγνεία.

Και τούτο γιατί η ημέρα της ζωής γρήγορα τελειώνει και το βράδυ βρίσκεται «επί θύραις» καθώς αναφέρει στο ποίημα «Της ζωής το βράδυ».

Όπως για κάθε μιά μέρα έρχεται μιά ώρα δείλι

θάρθη και για την ημέρα της ζωής μας θάρθη, φίλοι.

Μόνον δος μου Συ, Χριστέ μου, σαν ερθή κείνον το βράδυ

η ψυχή μου να μη νοιώση ίχνος άυλο σκοτάδι.

Κι' όλη φως, χαρά κι' αγάπη απ' του βίου την εσπέρα

την αιώνια ν' αντικρύση και ανέσπερη ημέρα.

[Συνεχίζεται]